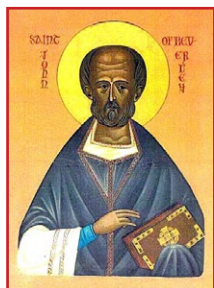

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Μπέβερλυ,
Ἐπίσκοπος Ὑόρκης (Β. Ἀγγλίας),
ὁ Θαυματουργὸς
† 7η Μαΐου 721

Υπάρχουν ἀρκετοὶ πρῶτοι Ἅγιοι τῆς Ἀγγλίας, τῶν ὁποίων τὸ πνεῦμα τῆς ἀγάπης, τῆς ταπεινώσεως καὶ τῆς καλωσύνης δὲν ἔσβησε ἀπὸ τοὺς αἰῶνες τοῦ Προτεσταντισμοῦ καὶ τῆς ἐκκοσμίκευσης. **Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοῦ Μπέβερλυ**, τὸν ὁποῖον ἡ μεγάλη μας αὐθεντία, ὁ Σεβαστὸς Βέδας τοῦ Γιάρρου, ἀνέφερε ὡς «Θαυματουργό», εἶναι ἓνας ἀπὸ αὐτούς.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης γεννήθηκε στὸ Χάρφραμ τοῦ Γιόρκσαϊρ (Harpham of Yorkshire), στὸ Βασίλειο τῆς Νορθουμβρίας (Northumbria, Βόρεια Ἀγγλία), ἀπὸ οἰκογένεια Εὐγενῶν στὰ μέσα τοῦ Ζ' αἰ.

Ὡς νεαρὸς ἔλαβε ἄριστη μόρφωσι, καθὼς ἐσπούδασε στὸ πιὸ φημισμένο σχολεῖο καὶ σεμινάριο τῆς Καντερβουρίας (Canterbury), πιθανώτατα ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ ἱεροῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδώρου († Μνήμη: 19η Σεπτεμβρίου, βλ. *ἔδω*) καὶ τοῦ ἱεροῦ Ἡγουμένου Ἀδριανοῦ. **Ἐκεῖ** ἔμαθε ἑλληνικὰ καὶ λατινικά, μαθηματικά, ἀστρονομία καὶ ἄλλες ἐπιστῆμες, ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ, τέχνη, ἐκκλησιαστικὴ ποίησι καὶ ἰατρικὴ. **Ἡ** γνῶσις τῆς ἰατρικῆς τὸν ἐβοήθησε ἀργότερα νὰ θεραπεύσῃ πολλοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἀσθένειες.

Ὡστόσο, ἡ κοσμικὴ ζωὴ μὲ ὄλους τοὺς πειρασμούς της δὲν προσεῖλκυσε τὸν νεαρό. **Ἀντ'** αὐτοῦ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐκάρη Μοναχὸς καὶ ἐπέστρεψε στὴν γενέτειρά του, τὸ Γιόρκσαϊρ.

Μονή Γουίτμπυ.

Εισήλθε στο διπλό Μοναστήρι του Γουίτμπυ (σήμερα στο Βόρειο Γιόρκσαϊρ στις εκβολές του ποταμού Έσκ), όπου υπό την Άγια Ήγουμένη Χίλντα († Μνήμη: 17η Νοεμβρίου, βλ. *έδω*), μυήθηκε στην μοναχική ζωή.

Ο νεαρός Μοναχός περνούσε πολύ χρόνο στην μεγάλη Βιβλιοθήκη του Μοναστηριού και με τον καιρό έγινε γνωστός ως σχολιαστής των Άγίων Γραφών και ιδιαίτερα μορφωμένος άνθρωπος.

* * *

Το 687, ο Άγιος Ίωάννης χειροτονήθηκε Επίσκοπος του Έξαμ (Hexham) στην Νορθουμβρία (σημ. στο Νόρθεμπερλαντ-Northumberland νότια του ποταμού Τάϊν-Tyne). **Η** Έπισκοπή αυτή ανέδειξε πολλές άλλες άγιες μορφές τόσο πριν όσο και μετά τον Άγιο Ίωάννη¹.

Η ζωή ενός Έπισκόπου σημαίνει ακούραστη συνεχή διακονία στην Έπισκοπή του, και ο Άγιος Ίωάννης σήκωσε με πλήρη απταρνήσι τον βαρύνοντα σταυρό.

Ωστόσο, η καρδιά του έλκυντο από την μοναχική ζωή του Έρημίτου. **Σ**τις όχθες του ποταμού Τάϊν υπήρχε ένα ήσυχο Κοιμητήριο με ένα Παρεκκλήσιο προς τιμήν του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. **Κ**άθε χρόνο ο Ίωάννης πήγαινε στο σημείο αυτό για προσευχή, μαζί με μερικούς μαθητές. **Τ**ού άρεσε ιδιαίτερα να περνά εκεί την Μεγάλη Τεσσαρακοστή, κατά την οποία συνήθιζε να μοιράζει γενναία δώρα ελεημοσύνης. **Ο** Άγιος άσκητης συνήθιζε να ζητά από τους συντρόφους του να του βρουν πτωχούς και δυστυχείς ανθρώπους, τους οποίους να φροντίζει.

Κάποτε προσήλθε στον Άγιο Ίωάννη ένα αγόρι άλαλο, ταλαιπωρούμενο και από άλλες ασθένειες. **Ο** Άγιος σημείωσε επ' αυτό το σημείον του τιμίου Σταυρού και το εθεράπευσε. **Ε**πειτα, του έμαθε να μιλάει. **Χ**άρις σε αυτό το Θαύμα ο Άγιος τιμήθηκε αργότερα ως Προστάτης των κωφάλαλων.

Ο μεγάλος λόγιος και ιστορικός Όσιος Βέδας (St. Bede, † Μνήμη: 27η Μαΐου), συγγραφέας της Ιστορίας της Άγγλικής Έκκλησίας και του Λαού, μέσω του οποίου γνωρίζουμε πολλές λεπτομέρειες για την ιστορία της Άγγλίας πριν από το 732, ήταν ένας εκ των μαθητών του Άγίου Ίωάννου.

Σύμφωνα με την Παράδοσι, ο Άγιος Ίωάννης

Βιτρώ με το Θαύμα του Άγίου Ίωάννου. Ακόμπ, Νορθουμβρία.

S. John of Beverley
Βιτρώ με τὸν
Ἅγιο Ἰωάννη.
Ἀκόμπ, Νορ-
θουμβρία.

ἦταν αὐτὸς ποὺ ἐχειροτόνησε τὸν νεαρὸ Ὅσιο Βέδα Διάκονο καὶ ἀργότερα Ἱερέα.

Τὸ 705, μετὰ τὴν κοίμησι τοῦ Ἁγίου Μπόσα τοῦ Γιόρκ (St. Bosa of York, † Μνήμη: 9η Μαρτίου), ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐξελέγη Ἐπίσκοπος τοῦ Γιόρκ (705-718).

Ἦ υπηρέτησε στὴν ἔδρα αὐτὴ γιὰ δεκατρία ἔτη ὡς ὁ πλέον δραστήριος καὶ ζηλωτὴς Ἀρχιερεὺς. **Ἔ**κτισε Ἐκκλησίες, Μοναστήρια καὶ Μονές καὶ ἐνέπνευσε τὴν ἀγάπη στὶς καρδιές τῶν ἀνθρώπων μὲ τὰ πολυ-ἀριθμα θαύματα καὶ θεραπείες, τὴν φροντίδα γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς, τοὺς ἀναπήρους, τοὺς ἀπόρους καὶ τὴν ἀνεξάντλητη εὐσπλαγχνία του πρὸς ὄλους.

Ὁ Ἐρεβάλδος (Herebald), μαθητὴς του, ὁ ὁποῖος ἀργότερα ἐξελέγη Ἱγούμενος, διηγεῖται ὅτι τὸ κήρυγμα τὸ Ἁγίου Ἐπισκόπου ἦταν πάντα πλούσιο κατὰ τὴν διάρκεια τῶν μακρῶν περιοδιῶν του στὴν μεγάλη Ἐπισκοπὴ του, δίδασκε στοὺς μαθητές του

καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴ μουσικὴ καὶ μὲ τὸν καιρὸ ἐγίνε προστάτης καὶ τῶν μουσικῶν.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἐνδιαφερόταν πάντοτε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι καὶ τὴν κατάρτισι τῶν νέων – ἔτσι ἵδρυσε σχολεῖα καὶ ἐδίδαξε στοὺς νέους διάφορες τέχνες.

* * *

Ἀκολουθοῦν μερικὰ παραδείγματα τῶν Θαυμάτων του (πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ πιστοποιήθηκαν ἀπὸ τὸν Ὅσιο Βέδα).

Κάποτε ὁ Ἐρεβάλδος, τὸν ὁποῖον ἤδη ἀναφέραμε, ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του καὶ τραυματίσθηκε βαρεῖα, ἀλλὰ μὲ τὶς μεσιτεῖες τοῦ Ἱεράρχου θεραπεύθηκε ἀμέσως.

Μία Ἱγουμένη παρεκάλεσε τὸν Ἅγιο νὰ προσευχηθῆ γιὰ μίαν ἐτοιμοθάνατο νεαρὰ Μοναχὴ της, ἡ ὁποία ὑπέφερε ἀπὸ φρικτοὺς πό-νους στὸ χέρι της. **Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης** πλησίασε τὴν Μοναχὴ, τὴν εὐλόγησε καὶ αὐτὴ ἀνέρωσε ἀμέσως.

Ἐνας πλούσιος παρεκάλεσε τὸν ἄνθρωπο τοῦ Θεοῦ νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν οἶκό του, διότι ἡ σύζυγός του ἦταν βαρεῖα ἀσθενής. **Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης** διέταξε νὰ δοθῆ ἀμέσως στὴν γυναῖκα τὸ νερό, τὸ ὁποῖο μόλις εἶχε εὐλόγησι, καὶ ἡ ἀσθενὴς θεραπεύθηκε τὴν ἴδια στιγμή.

Ἐνας ἄλλος ἄνδρας, ὀνόματι Ἀντί, ἐζήτησε ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη νὰ βοηθήσῃ τὸν ὑπηρέτη του, ὁ ὁποῖος εὐρισκόταν στὸ νεκροκρέβατο· ὁ Ἐπίσκοπος ἀνέπεμψε στὸν Θεὸν θερμὲς προσευχές καὶ ὁ ὑπηρέτης σηκώθηκε ἀμέσως ἀπολύτως ὑγιής.

Ένα βράδυ, ένας Διάκονος, καθώς εισήλθε ήσυχως σὲ ἕνα Παρεκκλήσι, ὅπου προσευχόταν ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, τὸν εἶδε νὰ περιβάλλεται ἀπὸ ἕνα ὑπερφυσικὸ ἀπόκοσμο Φῶς καὶ ἕνα λευκὸ περιστέρι ἐπάνω του.

* * *

Μίνστερ, Μπέβερλυ.

Ὁ Ἅγιος ἀφιέρωνε πολὺ χρόνο στὴν προσευχὴ καὶ ἤθελε ἕνα κατάλληλο μέρος, ὅπου θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ ζῆ ὡς Ἐρημίτης, διότι ποθοῦσε τὴν ἀπομόνωσι μὲ ὅλη του τὴν καρδιά. **Κατὰ** τὴν διάρκειά μιᾶς περιόδου τοῦ ἀνεκάλυψε ἕνα μυστικὸ σημεῖο, τὸ ὁποῖο τὸν εἶλκυσε. **Ἐ**πρόκειτο γιὰ μία ἄγρια περιοχὴ πλούσια σὲ δάση καὶ νερά, μὲ Παρεκκλήσι πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀποστόλου Ἰωάννου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ. **Ἡ** τοποθεσία, ἡ ὁποία ἀρχικὰ ὠνομάζετο Ἰντεραγουάδα (Inderawuda, «τὸ δάσος τῶν ἀνδρῶν τῆς Ντέϊρα»), ἐν συνεχείᾳ ἐγινε γνωστὴ ὡς Μπέβερλυ (Beverley, ποὺ σημαίνει «ρεῦμα τοῦ κάστορος», «ξέφωτο τοῦ κάστορος»), ἐπειδὴ πολλοὶ κάστορες ζοῦσαν σὲ ἕνα κοντινὸ ρεῦμα (σήμερα εἶναι μιὰ ἐμπορικὴ πόλις στὸ Ἀνατολικὸ Ρίντιγκ τοῦ Γόρκαϊρ -East Riding of Yorkshire, περίπου τριάντα μίλια βορειοανατολικά τῆς Ἰόρκης). **Ἐ**κεῖ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀπέκτησε ἕνα μικρὸ ἀγροτεμάχιο, διεύρυνε καὶ διακόσμησε τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν μετέτρεψε σὲ Μονή.

Ἐτσι, σὲ προχωρημένη ἡλικία, ἀφοῦ ὑπηρέτησε ὡς Ἐπίσκοπος γιὰ τριάντα ἕνα ἔτη, περίπου τὸ ἔτος 718 ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἀποσύρθηκε στὸ Μπέβερλυ, ὅπου πέρασε τὰ τρία τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του μὲ εἰρήνην καὶ ἡσυχία. **Ὁ** εὐγενικὸς Ἐπίσκοπος, χαρισματικὸς ποιμένας καὶ ἄνθρωπος τῆς προσευχῆς, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ἐκοιμήθη εἰρηνικὰ τὴν 7η Μαΐου τοῦ 721, μίᾳ ἡμέρᾳ πρὸ τῆς Ἐορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τοῦ οὐράνιου Προστάτου τῆς Μονῆς του...

Μεταξὺ τῶν μαθητῶν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ἀναφέρονται ἀρκετοὶ ἄλλοι Ἅγιοι, ὅπως ὁ Ἅγιος Βριθούνος (St. Bercthun, Brithun, Bertinus, † Μνήμη: 15η Μαΐου 733), ὁ πρῶτος Ἡγούμενος τοῦ Μπέβερλυ (καθὼς ὁ Ἅγιος Ἰωάννης δὲν ἦταν ποτὲ Ἡγούμενός του, ἀφοῦ ἐξῆσε ἐκεῖ ὡς Ἐρημίτης)· ὁ Ἅγιος Οὐίνεβάλδος (St. Winewald, † Μνήμη: 27η Ἀπριλίου, περ. 751), δεῦτερος Ἡγούμενος τοῦ Μπέβερλυ· καὶ ὁ Ἅγιος Οὐίλφριδος ὁ νεώτερος² (St. Wilfrid II, † Μνήμη: 29η Ἀπριλίου 744 ἢ 745), διάδοχος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου ὡς Ἐπίσκοπος τοῦ Γιόρκ.

Εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ἦταν συγγραφεὺς πολλῶν γραπτῶν ἔργων στὴν λατινικὴ (κηρύγματα, ἐπιστολές), κανένα ἐκ τῶν ὁποίων ὅμως δὲν σώζεται.

* * *

Ἡ εὐλάβεια στὸν Ἅγιο Ἰωάννη ἄρχισε ἀμέσως μετὰ τὸ θάνατό

του, όποτε καταγράφηκαν πολλές περιπτώσεις Θαυμάτων. **Τ**ό όνομά του εύρίσκεται σέ πολλά πρώϊμα άγγλικά ήμερολόγια. **Τ**ό 1037 τὰ ιερά Λειψανά του μεταφέρθηκαν ύπό του Άλφρικ (Alfric), Άρχιεπίσκοπο του Γιόρκ. **Ο** Άγιος Ιωάννης άγαπούσε πολύ τὸ Μπέβερλυ καί στην πραγματικότητα ήταν ὁ ιδρυτής αὐτῆς τῆς πόλεως. **Σ**τὸ πέραςμα τῶν αἰώνων οἱ πιστοὶ τὸν ἀπεκάλεσαν ὄχι «Άγιο Ιωάννη του Γιόρκ», ἀλλὰ «Άγιο Ιωάννη του Μπέβερλυ».

Καθ' ὄλη τὴν διάρκεια του Μεσαίωνος ὁ Ιωάννης παρέμεινε ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον τιμωμένους Άγίους τῆς Βόρειας Άγγλίας καί, ἀπὸ τὸ ἔτος 1000 περίπου, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἔθνικοὺς Προστάτες τῆς.

Εγκληματίες, οἱ ὁποῖοι κατάφερναν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τὴν δικαιοσύνη εἶχαν τὸ δικαίωμα νὰ πηγαίνουν στὸ Μπέβερλυ καί νὰ ζητήσουν ἐκεῖ καταφύγιο γιὰ ἕνα μῆνα ἢ καί περισσότερο. **Υ**πάρχουν πολλά παραδείγματα τῆς προστασίας τοῦ Άγίου Ιωάννου στοὺς Μοναχοὺς καί στοὺς κατοίκους τῆς πόλεως τοῦ Μπέβερλυ σὲ διάφορες δοκιμασίες.

Βασιλεῖς προσεύχονταν στὸν Άγιο Ιωάννη πρὶν ἀπὸ σημαντικὲς μάχες καί ζητοῦσαν τὴν προστασία του. **Ε**τσι, ὁ Ἐδουάρδος Α' (1272-1307) ἔδωρίσε χρήματα γιὰ τὴν δημιουργία νέας Λάρνακος τοῦ Άγίου καί ἡ μετακομιδὴ τῶν ἱερῶν Λειψάνων πραγματοποιήθηκε τὸ 1307, ἀκριβῶς τὸ ἔτος ὅπου ἀναπάυθηκε ὁ Βασιλεὺς. **Ε**πίσης, ὁ Βασιλεὺς Ἐρρίκος Ε' (1413-1422), ὁ ὁποῖος ἀπέδωσε τὴν λαμπρὰ νίκη του στὸ Ἄζινκοῦρ τὸ 1415, τὴν ἡμέρα τῆς Ἐορτῆς τῆς μετακομιδῆς τῶν Λειψάνων τοῦ Άγίου, στὴν μεσιτεία τοῦ Άγίου, διέταξε νὰ τηρηταί πανηγυρικὰ ἡ Ἐορτὴ τοῦ Άγίου Ιωάννου σὲ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες τῆς χώρας καί τὸν κατέστησε ἕναν ἀπὸ τοὺς Προστάτες τῆς βασιλικῆς οἰκογένειας. **Σ**τὸν ὕστερο Μεσαίωνα τὸ λάβαρο τοῦ Άγίου Ιωάννου, χρησιμοποιήθηκε σὲ μάχες ἀπὸ Βασιλεῖς, ὅπως ὁ Ἐδουάρδος Α', ὁ Ἐδουάρδος Β' (1307-1327), ὁ Ἐδουάρδος Γ' (1327-1377) καί ὁ Ἐρρίκος Δ' (1399-1413). **Π**ολλοὶ ἱατροὶ καί λόγιοι ἀναζήτησαν ἐπίσης τὴν βοήθεια τοῦ Άγίου Ιωάννου.

Πολλὲς ἄλλες βασιλικὲς οἰκογένειες εἶχαν ἐπισκεφθῆ τὸ Μπέβερλυ (μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀκόμη καί ἡ Ἐλισάβετ ἡ Βασίλισσα Μητέρα καί ἡ μονάρχης Ἐλισάβετ Β'), καί ὁ Ναός του ἀπελάμβανε διάφορα προνόμια. **Α**ξιοσημεῖωτο τό, ὅτι τὸ 1377, τὸ Μπέβερλυ εἶχε γίνεϊ ἡ δέκατη μεγαλύτερη πόλις τῆς Άγγλίας καί ὁ Ναός τοῦ Άγίου Ιωάννου ἦταν τὸ μεγαλύτερος Ναός τῆς Βορείου Άγγλίας μετὰ ἀπὸ αὐτὸν τοῦ Άγίου Κουθβέρτου στὸ Ντάρχαμ († Μνήμη: 20ῆ Μαρτίου, βλ. *ἔδω*).

Σύμφωνα μὲ τὴν Παράδοσι, ἡ ἀρχικὴ Μονή, τὴν ὁποίαν ἴδρυσε

ὁ Ἅγιος Ἰωάννης στὸ Μπέβεργλυ κατεστράφη κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Βίκινγκς τὸ 866. Ὁ Βασιλεὺς Ἔθελσταν (Æthelstan, 925-939), ὁ ὁποῖος τὸ 934 προσευχήθηκε πολὺ στὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ζητῶν τὴν μεσολάβησί του πρὶν ἀπὸ τὴν ἀποφασιστικὴ μάχη τοῦ Μπρούνανμπουρ (Brunanburh) μετὸς Σκωτσέζους, τὴν ὁποῖαν κέρδισε,

ὡς ἔνδειξι τῆς εὐγνωμοσύνης του πρὸς τὸν Ἅγιο, ἐπανίδρυσε τὴν Ἐκκλησία τοῦ Μπέβεργλυ ὡς κολλεγιακὴ καὶ τὴν ἐπροίκισε πλούσια.

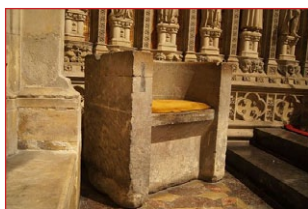
Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Μεταρρυθμίσεως, διατάχθηκε νὰ ἀφαιρεθοῦν ὅλα τὰ ἀγάλματα καὶ τὰ ἱερά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ Ναοῦ τοῦ Μπέβεργλυ καὶ ὑπῆρχαν σχέδια κατεδαφίσεώς του, ἀλλὰ πλούσιοι ἄνδρες τοῦ τόπου συγκέντρωσαν 100 λίρες γιὰ νὰ τὴν σώσουν.

Τὰ ἱερά Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου διασώθηκαν ὡς ἐκ θαύματος. Εὐρίσκον-ται κάτω ἀπὸ τὸ δάπεδο μέσα στὸν μεγάλο Ναὸ «Beverley Minster», στὸ Μπέβεργλυ. Αὐτὸς ὁ Ναός, ἀφιερωμένος στοὺς Ἁγίους Ἰωάννη καὶ Μαρτίνο, εἶναι περίπου 600 ἐτῶν. Ὁ τάφος τοῦ Ἁγίου στὸ ἐμπρὸς μέρος τοῦ κυρίως ναοῦ, στὸ κέντρο τῆς Ἐκκλησίας σηματοδοτεῖται ἀπὸ μιὰ μαρμαρίνη πλάκα καὶ εἶναι πάντα στολισμένος με φρέσκα λουλούδια ὡς ἔνδειξι ἀγάπης γιὰ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, ἐνῶ πλησίον του ἀνάβουν κεριά.

Θαύματα συνεχίζονται καὶ ὠρισμένοι πιστοὶ ἔχουν αἰσθανθῆ εὐωδία στὸ σημεῖο αὐτό. Ὑπάρχουν παραδείγματα τῆς θαυματουργικῆς βοήθειας τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, σὲ δύσκολες ἢ καὶ ἀπελπιστικὲς καταστάσεις τῆς ζωῆς καὶ στὶς ἡμέρες μας, στοὺς πιστοὺς οἱ ὁποῖοι ἐπισκέπτονται τὸ Μίνστερ τοῦ Μπέβεργλυ καὶ τὴν γενέτειρα τοῦ Ἁγίου καὶ σὲ ἐκείνους γιὰ τοὺς ὁποῖους προσεύχονται ἐκεῖ.

Ἡ ἐπιγραφή στὴν τωρινὴ πλάκα ἔχει ὡς ἐξῆς: «Ἐδῶ κεῖται τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μπέβεργλυ, ἰδρυτοῦ αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας, Ἐπισκόπου τοῦ Ἑξαμ 687-705 μ.Χ., Ἐπισκόπου τοῦ Γιόρκ 705-718 μ.Χ. Ἐγεννήθη στὸ Χάρφαμ καὶ κοιμήθηκε στὸ Μπέβεργλυ τὸ 721 μ.Χ.».

Τὰ ἅγια Λείψανα τοῦ ἱεροῦ Θαυματουργοῦ ἀνακαλύφθηκαν ἐκ θαύματος τὸ 1664. Ὅπως γράφει ὁ Ἄλμπαν Μπάτλερ (Alban Butler, 1710-1773), στὸ ἔργο του Βίοι Ἁγίων (Lives of the Saints), τόμος 5, μῆνας Μάιος: «Στὶς 13 Σεπτεμβρίου..., τὸ 1664, ὁ νεωκόρος, καθὼς ἔσκαβε ἕναν τάφο στὴν Ἐκκλησία τοῦ Μπέβεργλυ, ἀνεκάλυψε ἕναν θόλο ἀπὸ πωρόλιθο, μέσα στὸν ὁποῖο ὑπῆρχε ἕνα κουτὶ ἀπὸ μόλυβδο, τὸ ὁποῖο περιεῖχε ἀρκετὰ ὀστᾶ, τὰ ὁποῖα ἀνέδιδαν μία γλυκεῖα

εὐωδία, με ἐπιγραφές, ἀπὸ τὶς ὁποῖες φάνηκε, ὅτι αὐτὰ ἦταν τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Μπέβερλυ, τὰ ὁποῖα εἶχαν κρυφθῆ στὶς ἀρχές τῆς βασιλείας τοῦ Βασιλέως Ἐδουάρδου ΣΤ΄ (1547-1553). Οἱ Dugdale καὶ Stevens μαρτυροῦν, ὅτι ὅλα ἐπαναταφιάσθησαν στὸν μεσαῖο διάδρομο τοῦ Ναοῦ».

Πρὶν κρυφθοῦν κατὰ τὴν Μεταρρύθμισι, τὰ ἱερὰ Λείψανα τοῦ Ἁγίου φυλάσσονταν στὸ ἀνατολικὸ ἄκρο τῆς Ἐκκλησίας πίσω ἀπὸ τὸ Ἱερό. **Ε**πὶ πλέον, ὁ Θρόνος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου στὸ Μίνστερ τοῦ Μπέβερλυ ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη καὶ νὰ φυλάσσεται ὡς θησαυρός.

Σύμφωνα μετὰ τὴν Παράδοσι, τὸ 700 περίπου ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε γιὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν νέων, ἵδρυσε ἕνα γυμνάσιο στὸ Μπέβερλυ, τὸ ὁποῖο λειτουργεῖ μέχρι καὶ σήμερα. **Π**αρέχει ἐκπαίδευσι ὑψηλοῦ ἐπιπέδου, ἰδίως στὶς θετικὲς ἐπιστῆμες.

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ, τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ, προσκύνησις καὶ εὐχαριστία, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν!

(*) Βλ. <https://orthochristian.com/113070.html>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.

1. Εἶναι ἀξιοσημείωτο, ὅτι ὑπάρχει ἕνας μακρὸς κατάλογος τῶν Ἐπισκόπων τοῦ Ἑξαμ, μιᾶς Ἐπισκοπῆς ποὺ ὑπῆρχε γιὰ λίγο περισσότερο ἀπὸ 140 χρόνια, οἱ ὁποῖοι τιμοῦνταν ἐπίσημα ὡς Ἅγιοι. **Π**ρὶν ἀπὸ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τοῦ Μπέβερλυ ὑπῆρχαν ὁ Ἅγιος Ἐάτα (St. Eata, 678-685 ἢ 686, † Μνήμη: 26η Ὀκτωβρίου), καὶ ὁ Ἅγιος Κουθβέρτος. **Μ**ετὰ τὸν Ἅγιο Οὐίλφριδο τὸν Πρεσβύτερο, (St. Wilfrid I, 705-709, † Μνήμη: 24η Ἀπριλίου, βλ. *ἔδω*), ὁ Ἅγιος Φριθεβέρτος (St. Frithbert, 732-766,

Σύγχρονος Ναὸς τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ καὶ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων. Τσέρρυ, Μάρτον, Γιόρκσα-ἴρ. Ἐδῶ ὁ Ἅγιος περνοῦσε τὶς Σαρακοστές, στὸ προαναφερθὲν Παραεκκλήσιο τοῦ Ἀρχαγγέλου Μιχαὴλ.

Ναὸς τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, στὸ Χάρφαμ, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου εὐρίσκεται ἡ πηγή, ἡ ὁποία ἀνέβλυσε ἐκεῖ ὅπου ὁ Ἅγιος ἐκτύπησε μετὰ τὸ ραβδί του καὶ ἔκτοτε γιὰ πολλὰ χρόνια παρεῖχε ἰαματικὸ ὕδωρ.

† Μνήμη: 23η Δεκεμβρίου), ο Άγιος Άλκοουνδος (St. Alcmund, 767-781, † Μνήμη: 7η Σεπτεμβρίου) και ο Άγιος Τιλφέρδος (St. Tilbert, Gilbert, 781-789, † Μνήμη: 7η Σεπτεμβρίου).

2. Ο Άγιος Ούιλφρίδος ο νεώτερος ήταν ένας από τους πολλούς μαθητές της μεγάλης Άγιας Χίλντας στο Γουίτμπι, οι οποίοι εν συνεχεία έγιναν Άγιοι Έπίσκοποι. Φίλος του Άγιου Ιωάννου, έγινε διάδοχός του στην έδρα του Γιόρκ το 718 και διαποίμανε την Έπισκοπή αυτή μέχρι το 732. Ως Έπίσκοπος έδειξε ενδιαφέρον για την εκπαίδευση και έστόλισε πλούσια τὸν Καθεδρικό Ναὸ τοῦ Γιόρκ. Περίπου δεκατέσσερα ἔτη πρὶν ἀπὸ τὴν κοίμησί του, ὁ Άγιος Ούιλφρίδος ἀποσύρθηκε σὲ ἓνα ἄγνωστο Μοναστήρι, ὅπου ζοῦσε ἀπομονωμένος καὶ μὲ περισυλλογή, μιμούμενος τὸν διάσημο φίλο του Άγιο Ιωάννη.

